

Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
Stalna služba u Đurđevcu
Đurđevac, Đure Basaričeka 12

Poslovni broj: P-233/2023-34

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Koprivnici, Stalna služba u Đurđevcu, po sutkinji Marini Rengel Brlečić kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja Miroslava Pokrivka, OIB: 65935387717, Kalinovac, Mate Kaića 1a, kojeg zastupa punomoćnica Ana Čopor, odvjetnica u Varaždinu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d., OIB: 92963223473, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, kojeg zastupa punomoćnica Margita Kiš Kapetanović, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija, Zagreb, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon zaključene javne i glavne rasprave dana 16. travnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužitelja i odsutnosti uredno pozvane punomoćnice tuženika i odluke objavljene 1. lipnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetan i bez pravnog učinka dio odredbe sadržan u:

- čl.6.st. 1. Ugovora o kreditu broj 3208810967 od dana 04.04.2007.g. a koja glasi: „Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti 475,80 CHF (...) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.“;

- čl.18.st. 1. t. K. Ugovora o kreditu broj 3208810967 od dana 04.04.2007.g. a koja glasi: „Potpisom ovog Ugovora Korisnik kredita potvrđuje da je upoznat s uvjetima kredita i efektivnom kamatnom stopom/ realnom godišnjom kamatnom stopom...“;

-čl. 18. st. 1. t. P u dijelu koji glasi: „Korisnik kredita i ostale ugovorne strane na strani Korisnika kredita izjavljuju Kreditoru da su upoznati sa činjenicom da su kredit iz članka 1. ovog Ugovora te sve obveze na povrat kredita iz ovog Ugovora vezani uz valutnu klauzulu, pa ovime i izrijekom potvrđuju da pristaju na sve rizike i učinke koji mogu proizaći iz promjena tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovornog odnosa na temelju ovog Ugovora.“

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, da tužitelju Miroslavu Pokrivku, OIB: 65935387717, Mate Kaića 1a, 48361 Kalinovac, isplati iznos od 2.499,14 eura (slovima: dvije tisuće četrismo devedeset devet eura i četrnaest centi) zajedno s zakonskim zateznim kamatama koje teku:

-na iznos od 20,47 eur od 01.02.2009.;

- na iznos od 21,70 eur od 01.03.2009.;
- na iznos od 23,69 eur od 01.04.2009.;
- na iznos od 24,09 eur od 01.05.2009.;
- na iznos od 20,66 eur od 01.06.2009.;
- na iznos od 21,26 eur od 01.07.2009.;
- na iznos od 18,66 eur od 01.08.2009.;
- na iznos od 22,35 eur od 01.09.2009.;
- na iznos od 18,26 eur od 01.10.2009.;
- na iznos od 20,90 eur od 01.11.2009.;
- na iznos od 20,48 eur od 01.12.2009.;
- na iznos od 27,62 eur od 01.01.2010.;
- na iznos od 32,20 eur od 01.02.2010.;
- na iznos od 31,21 eur od 01.03.2010.;
- na iznos od 35,76 eur od 01.04.2010.;
- na iznos od 44,11 eur od 01.05.2010.;
- na iznos od 45,90 eur od 01.06.2010.;
- na iznos od 55,71 eur od 01.07.2010.;
- na iznos od 55,38 eur od 01.08.2010.;
- na iznos od 75,71 eur od 01.09.2010.;
- na iznos od 63,87 eur od 01.10.2010.;
- na iznos od 66,61 eur od 01.11.2010.;
- na iznos od 79,47 eur od 01.12.2010.;
- na iznos od 80,62 eur od 01.01.2011.;
- na iznos od 76,04 eur od 01.02.2011.;
- na iznos od 78,81 eur od 01.03.2011.;
- na iznos od 78,96 eur od 01.04.2011.;
- na iznos od 87,41 eur od 01.05.2011.;
- na iznos od 105,38 eur od 01.06.2011.;
- na iznos od 125,83 eur od 01.07.2011.;
- na iznos od 148,15 eur od 01.08.2011.;
- na iznos od 110,23 eur od 01.09.2011.;
- na iznos od 101,05 eur od 01.10.2011.;
- na iznos od 101,84 eur od 01.11.2011.;
- na iznos od 103,48 eur od 01.12.2011.;
- na iznos od 113,71 eur od 01.01.2012.;
- na iznos od 116,79 eur od 01.02.2012.;
- na iznos od 113,43 eur od 01.03.2012.;
- na iznos od 111,34 eur od 01.04.2012.;

po stopi koja se za razdoblje 31. srpnja 2015. utvrđuje u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. utvrđuje po stopi određenoj uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 1. siječnja

2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., OIB: 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, da tužitelju Miroslavu Pokrivku, OIB: 65935387717, Mate Kaića 1a, 48361 Kalinovac, nadoknadi trošak ovoga parničnog postupka u iznosu od 2.250,00 eura (slovima: dvije tisuće dvjesto pedeset eura) zajedno sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od dana donošenja ove presude 1. lipnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotnih poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba tužitelja povučena za iznos od 387,72 eura (slovima: tristo osamdeset sedam eura i sedamdeset dva centa) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Obrazloženje

1.1. Tužitelj je dana 10. ožujka 2023. podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika u kojoj navodi da je tužitelj s tuženikom kao kreditorom 4. travnja 2007. sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208810967 kojim se tuženik obvezao tužitelju staviti na raspolaganje iznos od 25.090,70 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita dok se tužitelj obvezao iznos uz valutnu klauzulu vratiti zajedno s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Odredbom čl. 2. Ugovora ugovoreno je da će korisnik kredita Kreditoru platiti u anuitetima iznos od 25.090,70 CHF i redovnu kamatu od 5,20% godišnje te je istim člankom ugovorena promjenjivost kamatne stope sukladno važećim odlukama banke. Navedene odredbe Ugovora o kreditu po kojem banka svojevrijedno mijenja kamatnu stopu, ovisno o svojoj odluci su neodređene, neodredive i nerazumljive potrošačima i kao takve su dovele iste u neravnopravan položaj. Naime, o istoj se nije pojedinačno pregovaralo već je o promjenama iste, banka odlučivala samostalno, bez ikakvog utjecaja potrošača (ovdje tužitelja), dok potrošač (ovdje tužitelj) s druge strane, čak nije ni znao temeljem kojih parametara se ista određuje budući da u navedenom ugovoru o kreditu se nikakvi parametri ni ne spominju. Naime tuženik nije uopće na valjan i razumljiv način objasnio postupak formiranja kamatne stope odnosno koji sve čimbenici utječu na njeno formiranje tijekom trajanja ugovornog kreditnog razdoblja, a na temelju čega je tužitelj mogao kao potrošač spoznati učinke koje će za njega u budućnosti proizaći iz takvih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi. Na taj način dolazi do situacije značajne neravnopravnosti odnosno neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer banka jednostrano određuje obvezu potrošača koje promjene potrošač ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može čak ni provjeriti, budući da nema nikakvih egzaktnih kriterija.

1.2. Tužitelj smatra da navedena neravnopravnost i neravnoteža čini navedenu odredbu nepoštenom i kao takvu ništetnom sukladno čl. 87. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003). Naime člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također u istom članku je navedeno da se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Unatoč navedenom tuženik je mijenjao prvotno određenu kamatnu stopu od 5,20% jednostranom odlukom protivno načelu savjesnosti i poštenja, bez da je za takvu promjenu tražio suglasnost tužitelja i bez da je tužitelj imao bilo kakve mogućnosti utjecaja na navedeno i bez mogućnosti pregovaranja. Navedenu kamatnu stopu tuženik je mijenjao s početne 5,20% i to: - dana 01.10.2007.g. na 6,10%, - dana 01.02.2008. g. na 6,55%, - dana 01.07.2009.g. na 7,55%.

1.3. Opisano nedopušteno postupanje tuženika je potvrđeno i presudom Trgovačkog suda u Zagrebu pod posl.br. P-1401/2012, Visokog Trgovačkog suda pod posl.br. PŽ-7129/13 i Vrhovnog suda Republike Hrvatske Revt-249/14 u povodu kolektivne tužbe te je navedenom presudom utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima o kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.“ Sukladno čl. 502. c. Zakona o parničnom postupku propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502. a stavka 1. Zakona o parničnom postupku da su određenim postupanjem uključujući i propuštanje tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. Budući da je ugovor o kreditu nesporno sklopljen u periodu obuhvaćenom presudom (ugovor o kreditu sklopljen dana 04.04.2007. a presuda se odnosi na razdoblje od 01. lipnja 2004.g. do 31. prosinca 2008.g.) donesenom u postupku pokrenutom radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, to je sud vezan za pravna utvrđenja iz citiranih presuda Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske.

1.4. Također, u članku 3. ugovora ugovoreno je da se kredit otplaćuje u 60 mjesečna obroka te je u članku 6. ugovoreno da će se povrat kredita platiti u anuitetima, sve u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za CHF na dan plaćanja. Navedena klauzula u ugovoru je također temeljem kolektivne tužbe presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske pod posl.br. PŽ-6632/17 utvrđena nepoštenom u odnosu na potrošača te kao takvom ništetnom. Naime člankom 81. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Također u istom članku je navedeno da se smatra da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito

ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Citirane odredbe prema Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju moraju se tumačiti u skladu s Direktivom 93/13 EEZ koja pitanje pojedinačnog pregovaranja određuje u čl. 3. st. 2. koji glasi: Uvijek će se smatrati da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, osobito u kontekstu kakvog standardiziranog, unaprijed uobličenog ugovora“. Tužitelj prilikom sklapanja ugovora nikako nije mogao utjecati na navedenu odredbu odnosno o navedenoj odredbi uopće nije pojedinačno pregovaralo već je ista bila sadržana u tipskom ugovoru tuženika.

1.5 Također tužitelj ističe da tuženik nije tužitelju predočio informacije koje sadrže točne, nedvosmislene, jasne i razumljive kriterije na temelju kojih bi tužitelj kao prosječni potrošač koji ne raspolaže stručnim znanjima, mogao razumjeti i predvidjeti ekonomske posljedice koja za njega proizlaze iz valutne klauzule u švicarskom franku. Naime, u vrijeme kada je sklapao ugovor, tužitelj nije ništa znao o valutnom riziku koji za njega predstavlja konkretna ugovorena valutna klauzula u CHF niti ga je tuženik uredno i u razumnoj mjeri obavijestio i upozorio na konkretne rizike koje ugovaranje valutne klauzule u CHF donosi. Samim time tužitelj nije ni mogao razumjeti sporne odredbe i donijeti informiranu odluku o tome hoće li sklopiti ugovor koji sadrži te odredbe ili ne. Naime tužitelj nije bio upozoren da je uz valutnu klauzulu u švicarskim francima vezan rizik „valute utočišta“ koji ne postoji kod valutne klauzule u eurima, te da isto predstavlja sigurno ulaganje samo za banke kao davatelje kredita, a ne za potrošače kao primatelje kredita. Dakle, pravo značenje riječi da je švicarski franak sigurna valuta razumjele su samo banke uključujući i ovdje tuženika, a ne prosječni potrošač pa tako ni ovdje tužitelj. S navedenom okolnosti kao i opasnosti koje donosi ugovaranje valutne klauzule u Švicarskom franku kao specifične valute, tuženi je kao banka zbog svog stručnog znanja svakako znao odnosno bio je svjestan navedenog, dok s druge strane tužitelj kao obični građanin koji nije ekonomske struke, to isto nije mogao znati, a banka odnosno tuženik, protivno načelu savjesnosti i poštenja, nije tužitelja na navedeni rizik upozorila. Unatoč navedenom, cjelokupni rizik navedenog ugovornog odnosa prebačen je na tužitelja koji je kao potrošač nesumnjivo slabija strana u ugovornom odnosu. Dakle navedena odredba o kojoj se između ugovornih strana nije pojedinačno pregovaralo, a koja je sastavni dio tipskog ugovora koji je banka unaprijed sastavila, upravo zbog već opisanog nesavjesnog i nepoštenog postupanja banke predstavlja značajnu neravnotežu među ugovornim stranama, i to na štetu potrošača.

1.6. Nerazumljivost ugovornih odredbi kojima se glavnica veže za švicarski franak uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu ovdje tužitelja i to protivno načelu savjesnosti i poštenja jer tuženik za taj rizik zna ali ga prešućuje te istovremeno nudi kredit s valutnom klauzulom u švicarskim francima kao najpovoljniju priliku u odnosu na druge valute, bez da potrošača upozori o rizicima koji su vezani uz tu valutu. Na taj način potrošač je, protivno načelu poštenja i savjesnosti, navođen na sklapanje ugovora s rizičnom valutom. Pri tome dolazi do značajne neravnoteže u pravima i obvezama na štetu potrošača jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj kao potrošač i dužnik ima obvezu vratiti tuženom i neizvjesna je cijena, jer se kamata plaća u istoj valuti, švicarskom franku. Dakle oba bitna elementa ugovora su promjenjivi i neizvjesni, s tim da tuženik kao vjerovnik zna da uz valutu u švicarskom franku postoji poseban rizik koji na kraju snosi kao potrošač isključivo tužitelj jer on

navedeni kredit otplaćuje u kunama, a ne u švicarskim francima o čijoj vrijednosti je ovisna glavnica koju tužitelj otplaćuje u kunama. Navedenim postupanjem, odnosno ugovaranjem odredbe kojom se glavnica veže uz švicarski franak, došlo je do znatne neravnoteže na štetu tužitelja kao potrošača jer banka kao kreditor prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i opći i posebni rizik valutne klauzule koji je vezan uz švicarski franak kao valutu utočišta, uz činjenicu da tuženik kao kreditor navedenu odredbu razumije, a potrošač uopće ne razumije kakav je rizik preuzeo. Također, neravnoteža postoji već u samoj činjenici da se radi o tipskom ugovoru tužitelja s navedenim ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo a kojima je tužitelj preuzeo rizik franka na sebe, ne znajući za njega jer ga banka nije o tome informirala. Tužitelj budući da nije sudski vještak, a da navedeni izračun zahtjeva veći stupanj stručnosti, zadržava pravo urediti tužbeni zahtjev, nakon što se provede financijsko knjigovodstveno vještačenje na okolnost preplaćenog tečaja.

2.1. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da u cijelosti osporava istaknute tužbene zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu i izračun te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu.

2.2 Ističe prigovor zastare u odnosu na sve/bilo koji iznos dospio prije 10. ožujka 2018.g. Nadalje, osporava aktivnu legitimaciju tužitelja i njegovo svojstvo potrošača navodeći da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe jer da je tužitelj poduzetnik, vlasnik obrta.

2.3. Što se tiče valutne klauzule, tuženik smatra da je korisnik kredita upoznat s valutnim rizikom i to je jasno navedeno u članku 1. Ugovora. Valutna klauzula je izrijeком zakonom dopuštena, legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjano ugovorena, ona ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjano ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Isto tako, nije sporan niti drugi bitan sastojak ugovora o kreditu, odnosno redovna kamata. Ugovorom je ugovorena početna kamata od 5,20%. Osnovna obveza korisnika kredita, sukladno članku 1021. ZOO, je platiti redovnu kamatu. Kamata određena ugovorom o kreditu je stoga zakonita i ne premašuje zakonom određene maksimalne iznose. Banka nije znala niti mogla/morala znati za rast tečaja CHF 14. Tečaj CHF prema EUR/DEM, a time i prema hrvatskoj kuni je tečaj koji je dugi niz godina bio izuzetno stabilan. Kao što HNB „štiti“ tečaj kune prema EUR, tako i Švicarska narodna banka zbog interesa vlastitog (izvozno orijentiranog) gospodarstva štiti tečaj CHF prema EUR, a time posredno i tečaj kune prema CHF. Prema tome, činjenica da HNB ne štiti tečaj CHF ne znači da ne postoji interes švicarske centralne banke za stabilnost navedene valute. Tužena banka, ne samo da nije znala, nego nije imala niti jedan razlog sumnjati u buduće kretanje tečaja predmetne valute. Osim činjenice što je tečaj CHF-a bio stabilan dugi niz godina, tuženik želi istaknuti kako je projekcija daljnje stabilnosti tečaja istaknuta od strane Vice-guvernera Švicarske narodne banke neposredno nakon uvođenja EUR, a potom ponovljena i četiri godine kasnije, neposredno prije uvođenja CHF kredita u ponudu banke. Tuženik u vrijeme zaključenja predmetnog kredita zasigurno nije znao niti je mogao znati da će doći do svjetske financijske krize i pritiska na CHF valutu u mjeri u kojoj Švicarska narodna banka neće uspjeti „obraniti“ tečaj CHF/EUR.

2.4. Tuženik tvrdi da je banka prilikom sklapanja Ugovora pružila sve potrebne informacije te da je informirao tužitelja u okviru primjene obveznih smjernica za informiranje klijenata i u skladu s edukacijom koju su osobni bankari prošli u pripremi za uključivanje kredita u CHF u kreditnu ponudu. Tuženik je korisnika kredita informirao o (poznatim) parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu u CHF. Banka je za to imala točno određene smjernice kojih su se bankari koji rade na odobrenju kredita bili dužni pridržavati. Tuženik ističe kako je bio posljednja banka koje je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima, te kako navedene kredite nije reklamirala niti nudila ništa više nego što je nudila kredite u EUR i kunama. Dapače, tuženik je destimulirao korisnike da uzimaju kredite u švicarskim francima time što je nudio najviše kamatne stope na takve kredite u odnosu na konkurenciju. Iz svega navedenog proizlazi kako na strani banke nije postojalo bilo kakvo znanje o budućem kretanju tečaja, dapače, kako je banka imala razloga vjerovati u stabilnost tečaja, te kako je banka tužitelja u samom ugovoru upozorila valutni rizik. Od banke se ne može očekivati da klijenta informira o nečemu o čemu ni sama nema saznanja, odnosno budućem smjeru kretanja tečaja. Smatra da je odlučna činjenica u ovom predmetu znanje banke o budućem smjeru kretanja tečaja, pri čemu tužitelj nije ničime dokazao da je banka znala ili mogla znati buduću smjer kretanja tečaja CHF. Time je sasvim jasno to da banka nije propustila korisniku kredita pružiti ključnu informaciju uslijed koje bi predmetna odredba bila nerazumljiva u smislu Direktive 93/13. Na temelju svega navedenog, tuženik predlaže da sud, nakon provedenog postupka, odbije tužbeni zahtjev u cijelosti i naloži tužitelju da tuženiku podmiri parnične troškove.

3.1. Tužitelj je svoj tužbeni zahtjev konačno precizirao podneskom od 10. rujna 2025., nakon provedenog financijsko-knjigovodstvenog vještačenja na način da je zatražio isplatu iznosa od 2.499,14 eura po osnovi preplaćenog iznosa s osnova ništetnih odredaba o valutnoj klauzuli u švicarskim francima, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama na pojedinačne iznose kako su navedeni u tom podnesku. Stoga je sud odlučivao upravo o tako postavljenom tužbenom zahtjevu.

3.2. Navedenim podneskom tužitelj je povukao tužbu za isplatu iznosa od 387,72 eura. Podneskom od 4. veljače 2026. tuženik se protivio takvoj preinaci tužbenog zahtjeva, međutim, u konkretnom slučaju se ne radi o preinaci već o djelomičnom povlačenju tužbe jer smanjenje tužbenog zahtjeva sukladno članku 191. stavku 3. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 – dalje u tekstu ZPP), ne predstavlja preinaku već djelomično povlačenje tužbe, kojem povlačenju se tuženik nije protivio, pa su prigovori tuženika u tom smislu (zastara, tijekom zakonske zatezne kamate) bespredmetni. Temeljem navedenog, riješeno je kao u izreci rješenja sadržanog u ovoj presudi.

4. Nesporno je da su tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor-banka sklopili dana 4. travnja 2007. u Koprivnici Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208810967 (kreditna partija 7103590586) koji je 11. travnja 2007. solemniziran kod Javnog bilježnika Nikole Bakrača iz Koprivnice pod brojem OV-4163/07. Temeljem navedenog ugovora, tuženik je odobrio i isplatio tužitelju kredit u iznosu od 25.090,70 CHF u kunska protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke uz redovnu kamatu po promjenjivoj stopi koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 5,20% godišnje.

5. Sporno je jesu li odredbe tog Ugovora o valutnoj klauzuli u valuti CHF bile u skladu s odredbama zakona koji su uređivali pitanje zaštite potrošača odnosno potrošačkog kreditiranja, jesu li bile u skladu s općim odredbama i načelima obveznog prava koje se tiču zasnivanja ovakve vrste obveza, te posljedično tome radi li se o ništavim odredbama Ugovora o kreditu. Sporna je i visina zahtjeva tužitelja, njegova aktivna legitimacija i status potrošača te zastara njegovog potraživanja. Tuženik je podneskom od 22. travnja 2024. istaknuo prigovor prijebaja kojeg je podneskom od 5. veljače 2026. povukao budući da je sudski vještak knjigovodstveno-financijske struke u svoj nalaz uključio negativne tečajne razlike.

6. Radi utvrđenja spornih činjenica, u svrhu dokazivanja pročitani su sadržaji presude ovog suda broj P-429/2019-18 od 26. veljače 2021. (stranica 314-325 spisa), potvrde pravomoćnosti (326-327), presude Županijskog suda u Šibeniku broj GŽ-248/2021-2 od 18. listopada 2021. (328-332), Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila s potvrdom privatnih isprava (333-338), pregled promjena kamatnih stopa (339), pregled efektivne kamatne stope (340-341), promet po kreditu/specifikacija uplata (342-345), ovjereni prijevod izlaganja "Euro i švicarski franak" (365-367), ovjereni prijevod s engleskog "Švicarski franak i euro" (382-384), letak "Odabir valute" (393), novinski članci (394-398), izvadak iz obrtnog registra (404), promet po kreditu/specifikacija uplate (425-429), iskaz tužitelja na ročištu od 24. rujna 2024. (440-441), nalaz i mišljenja stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije Natalije Jambrečić (451-460) te spis ovog suda broj P-429/2019.

7. Sud je savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno u smislu čl. 8. ZPP, te je utvrdio da je konačno preciziran tužbeni zahtjev osnovan u cijelosti.

8. U svome iskazu tužitelj je naveo da je da je predmetni Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila sklopio zbog potrebe kupnje još jednog osobnog vozila za osobne potrebe jer mu je supruga u to doba radila u Virovitici i bila su im potrebna dva automobila. Kad je izabrao marku vozila, otišao je u auto kuću Culak koja je imala svoju poslovnicu u Koprivnici. Automobil je želio kupiti na kredit i to na rok od 5 godina. Prodajni savjetnik u autokući mu je sugerirao da je u Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb najjednostavnije, najbrže i najpovoljnije uzeti kredit. Osobne podatke od supruge koja je bila sudužnik i svoje osobne podatke ostavio je u autokući. Sporni ugovor dobio je od prodajnog savjetnika autokuće tek nakon što je ugovor bio ovjeren kod javnog bilježnika. Ni s kim od djelatnika banke nije pojedinačno pregovarao o odredbama ugovora, pretpostavlja da je tekst ugovora sastavio tuženik prema svom standardnom obrascu u kojega su uneseni osobni podaci njega i supruge, a kako nije pregovarao s djelatnicima banke, nije mogao ni utjecati na sadržaj ugovora. U banku je svake godine donosio policu osiguranja od nezgode. Sjeća se da je samo netko od djelatnika tuženika zvao iz Splita njegovu suprugu radi potvrde njezinog identiteta. Javni bilježnik mu nije pročitao predmetni ugovor jer je zajedno sa suprugom i prodajnim savjetnikom sjedio na terasi kafiću u blizini ureda javnog bilježnika te im je javni bilježnik nakon što je ugovore ovjerio ugovore predao na toj terasi. Inače je kredit otplatio 2012. redovnom otplatom, otplaćivao ga je isključivo sa svojeg računa i nitko ga drugi nije otplaćivao. Početna rata kredita trebala je iznositi oko 2.000,00 kn mjesečno, ali je rata zbog tečaja franka pala na oko 1.600,00 do 1.700,00 kn neto što je trajalo prvih par mjeseci nakon sklapanja Ugovora, dok je rata tijekom kasnije otplate porasla na oko 3.200,00 kuna

mjesečno. Prilikom sklapanja Ugovora je računao da može mjesečno otplaćivati 2.000,00 kuna za automobil i da je znao da će mu rata porasti na 3.200,00 kn mjesečno, vjerojatno ne bi sklopio Ugovor. Prije sklapanja Ugovora nije se informirao o tečaju CHF. Poznat mu je pojam valutne klauzule, ali mu u trenutku sklapanja ugovora bio bitan kunski iznos kredit i koliko kuna mora platiti mjesečnu ratu. Prodajni savjetnik u autokući mu je rekao da će krediti biti sklopljen s valutnom klauzulom u valuti CHF, ali da je taj Ugovor najpovoljniji jer je kamatna stopa na ugovoru u valutnoj klauzuli EUR-a bila oko 7%, a i više. Kamatna stopa u valuti CHF bila je oko 5%. Otplatni plan je dobio tek nakon što je Ugovor bio potvrđen. U vrijeme sklapanja Ugovora bio je vlasnik obrta, ali kupljeni automobil po Ugovoru o kreditu iz 2007. nije koristio za potrebe obrta jer je u tu svrhu koristio automobil kojega su već imali.

9. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim jer je iskren, logičan i životno uvjerljiv. Analizirajući iskaz tužitelja valja reći da sud iz istog utvrđuje da predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor te da tužitelj nije bio u dovoljnoj mjeri informiran o rizicima koji se vežu uz ugovaranje valutne klauzule u švicarskom franku o kojoj se ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo.

10. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.04.2005.godine do 06.08.2007.godine i to člancima 81.,82.i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to

člancima 81., 82., 90., a od 07.08.2007. godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

11. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., a kojom presudom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna.

12. Nadalje, valja reći i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

13. Sud je iz provedenih dokaza utvrdio kako je u predmetnom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula u valuti švicarski franak, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo jer se radilo o odredbama koje je unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, pogotovo jer se radi o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tuženik kao banka je odredbu o valutnoj klauzuli sadržao u članku 6. st. 1. i čl. 18. st. 1. točka P ugovora, koji je tužitelju predložen i dan na potpis na unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, a tužitelj tom prilikom nije mogao, a niti imao mogućnost utjecati na tako unaprijed formuliranu odredbu. Tužitelj nije pregovarao niti o sklapanju ugovora u kreditu u nekoj drugoj valuti jer mu je kredit u valuti švicarskog franka predložen kao najpovoljniji.

14. Stoga sud smatra kako su ugovorne odredbe članka 6. st. 1. i čl. 18. st. 1. točka P Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3208810967 od 4. travnja 2007. o valutnoj klauzuli u CHF neodređene, a samim tim i nepoštene jer se o njima nije pregovaralo niti se je moglo pregovarati jer su iste sastavljene unaprijed u tipskom ugovoru. Naime, položaj tužitelja prilikom sklapanja ugovora o kreditu je u tom smislu bio "slabiji" i to obzirom da je pristupio sklapanju pravnog posla bez potrebnog znanja o samom financijsko bankarskom aspektu ugovornih odredbi u odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu. Tuženik je, za razliku od tužitelja, raspolagao stručnim znanjem koje tužitelju u odnosu na valutnu klauzulu nije bilo prezentirano. Tuženik je raspolagao informacijama i mogućim rizicima o kojima je trebao informirati tužitelja sve kako bi tužitelju bilo omogućeno da procjeni je li predloženi ugovor o kreditu prilagođen njegovim potrebama i financijskoj situaciji, što je tuženik u obvezi prema Zakonu o kreditnim institucijama. Međutim, sud smatra kako je tuženik sporni „kreditni proizvod“ sa valutnom klauzulom u CHF prikazao kao povoljniji, pa zbog navedenog tužitelj u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu nije raspolagao sa svim informacijama koje su

bile potrebne kako bi donio informiranu odluku, a ove odredbe Ugovora su pisane na obrascu koji je unaprijed pripremljen i na koje tužitelj nije mogao imati utjecaja.

15. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pa do 6. kolovoza 2007. bio na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03 – dalje: ZZP/03) koji je također sadržavao odredbe o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima. Tako je odredbom čl. 81. st. 2. i 3. ZZP/03 bilo propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u odnosima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice ako potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

16. S obzirom da je odredbom članka 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO) propisano kako je Ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Budući da su odredbe članka 6. st. 1. i čl. 18. st. 1. točka K i P predmetnog Ugovora o kreditu protivne prisilnim propisima i moralu društva ista su, prema stajalištu ovog suda i ništetne, pa je stoga trebalo utvrditi njihovu ništetnost i u tom dijelu usvojiti tužbeni zahtjev.

17. Sporno je i da li je nastupila zastara kako to prigovara tuženik i to na sve iznose koji su dospjeli prije 10. ožujka 2018., dakle prije više od pet godina u odnosu na datum podnošenja tužbe. U odnosu na prigovor zastare koji je istaknuo tuženik, Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela dana 30. siječnja 2020. zauzeo je pravno shvaćanje da "zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora." Budući da je ništetnost ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF utvrđena presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., te kako je tužba u ovoj pravnoj stvari podnesena 10. ožujka 2023., to nije protekao zastarni rok od pet godina iz članka 225. ZOO.

18. Sud ne prihvaća prigovor aktivne legitimacije tužitelja koji je istaknuo tuženik jer iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit otplaćivao isključivo on sa svojeg računa te nitko drugi nije ovaj kredit otplaćivao.

19. U smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača prema članku 3. potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Sud nije uvažio prigovor tuženika kojim osporava svojstvo potrošača tužitelju. Iz predmetnog Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila proizlazi da je u čl. 5. ugovorena namjena kredita i to kupnja vozila marke Renault model Clio, a iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni ugovor sklopio zbog potrebe kupnje još jednog osobnog vozila za osobne potrebe jer mu je supruga u to doba radila u Virovitici i bila su im potrebna dva automobila. Iako je u vrijeme sklapanja Ugovora bio vlasnik obrta, kupljeni automobil po Ugovoru o kreditu iz 2007. nije koristio za potrebe obrta jer je u

tu svrhu koristio automobil kojega su već imali. Zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta kako je postavlja Direktiva 93/13 ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora i dok god fizička osoba sklapa s trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njezine poslovne djelatnosti riječ je o potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora nije odlučna. Tuženik tijekom postupka nije dokazao da je tužitelj ugovor sklopio u okviru poslovne djelatnosti odnosno da nema status potrošača. Stoga sud utvrđuje da u konkretnom slučaju tužitelj ima status potrošača.

20. Sud je na okolnost više preplaćenih iznosa proveo financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za računovodstvo, financije i bankarstvo Nataliji Jambrečić. Vještakinja u svom nalazu navodi da je tužitelj zbog promjene tečaja CHF više platio 2.499,14 eura. Negativne tečajne razlike uključene su u ovaj izračun.

21. Stranke ovog postupka nisu imale primjedbi na ovakav nalaz vještaka, a tužitelj je sukladno istom uskladio svoj tužbeni zahtjev kako je ranije navedeno.

22. Ocjenjujući nalaz i mišljenje stalne sudske vještakinje Natalije Jambrečić valja reći da je sud isti prihvaća kao objektivan, argumentiran i izrađen u skladu s pravilima struke.

23. Prema članku 323. stavku 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje, a zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz članka 1111. ZOO-a. Tužitelj je plaćanjem anuiteta u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja, tijekom vremena vraćanja kredita, nastala šteta, dok je tuženik s druge strane stekao nepripadnu korist na temelju ništetne odredbe.

24. Stoga je temeljem navedenog kao i u skladu s člankom 29. st. 2., čl. 323. st. 1. i čl. 1111. i 1115. ZOO-a, tuženik dužan tužitelju vratiti preplaćeni iznos od 2.499,14 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja pojedinog iznosa prema članku 29. ZOO-a.

25. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP-a i članka 155. ZPP-a, s obzirom da je tužitelj uspio s konačno postavljenim tužbenim zahtjevom u cijelosti, pa mu je tuženik dužan nadoknaditi troškove postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice. Sud je priznao tužitelju kao potrebne za vođenje postupka zatražene troškove koji se odnose na troškove zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za sastav tužbe 250,00 eura, sukladno Tbr. 7.1. i 46. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23, dalje: Tarifa), sastav podneska od 7. kolovoza 2023. u iznosu od 250,00 eura sukladno Tbr. 8.1. i 46. Tarife, zastupanje na ročištu dana 2. svibnja 2024. u iznosu od 125,00 eura sukladno Tbr. 9.2. i 46. Tarife, sastav podneska od 14. svibnja 2024. u iznosu od 250,00 eura sukladno Tbr. 8.1. i 46. Tarife, zastupanje na ročištu dana 24. rujna 2024. u iznosu od 250,00 eura sukladno Tbr. 9.1. i 46. Tarife, trošak predujma za nagradu sudskom vještaku za obavljeno vještačenje u iznosu od 500,00 eura, sastav podneska od 10.

rujna 2025. u iznosu od 250,00 eura sukladno Tbr. 8.1. i 46. Tarife, zastupanje na ročištu dana 10. veljače 2026. u iznosu od 125,00 eura sukladno Tbr. 9.2. i 46. Tarife, zastupanje na ročištu dana 16. travnja 2026. u iznosu od 250,00 eura sukladno Tbr. 9.1. i 46. Tarife, što ukupno čini iznos od 2.250,00 eura. Temeljem navedenog riješeno je kao u točki III. presude.

26. Tužitelju se ne priznaju troškovi zastupanja na ročištima dana 2. svibnja 2024. i 10. veljače 2026. u zatraženim iznosima od po 250,00 eura već u iznosima od po 125,00 eura budući da se radilo o ročištima na kojima se nisu izvodili dokazi. Ne priznaje se niti zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu u zatraženom iznosu od po 75,32 eura budući da tužitelj ovu pristojbu nije platio prilikom podnošenja tužbe niti će mu ista biti naplaćena jer je sukladno odredbi čl. 11. st. 1. toč. 20. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine 118/18 i 51/23) oslobođen plaćanja navedenih pristojbi.

27. Temeljem navedenog odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

Đurđevac, 1. lipnja 2026.

Sutkinja
Marina Rengel Brlečić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude i rješenja.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda i rješenje objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude i rješenja obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda i rješenje objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda i rješenje objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. ZPP-a).

Dostaviti:

1. Odvjetnica Ana Čopor, Varaždin
2. Odvjetnica Margita Kiš Kapetanović, Odvjetničko društvo Porobija & Porobija j.t.d., Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-cbd7e**

Kontrolni broj: **09807-55376-046db**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Marina Rengel Brlečić, O=OPĆINSKI SUD U KOPRIVNICI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.